



In gesprek met een echte Reuselnaar

Toen in september 1944 op de Rouwenbogt de gevechten van de bevrijding van Reusel in alle hevigheid losbraaken was ik pas vier mónde oud. Toen we halsoverkop moesse vluchten hebben Dútse soldaoten me toen in de kenderwaogen, zigzaggende over 't de korspoor, veilig dur de mijnevelden gedraogen. Durrum zijn men auwers nooit kwaod op de Dútsers geweest.



Kees Lavrijsen aan het werk in zijn omvangrijke bloementuin in september 2015.

Aan het woord is de 71-jarige Kees Lavrijsen, een zoon uit het 4 kinderen tellende gezin van Harrie van Kees *Sjol* en zijn vrouw Pieta van *Kemelen Driek*, ook wel *Kemelen Baord* genoemd.

Grootouders

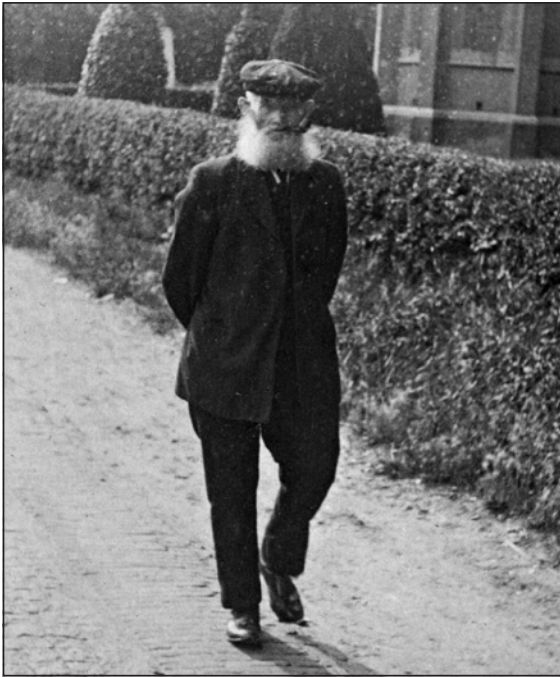
Opa Kees Lavrijsen is aan zijn bijnaam gekomen door zijn schoonmoeder *Sjoke* van Herk-Verspaandonk. Toen opa na hun trouwen bij schoonmoeder *Sjoke* ging inwonen werd hij Kees van *Sjoke's* genoemd. Later veranderde dat in Kees van *Sjolle*, afgekort Kees *Sjol*. Ook zijn kinderen en wij, de kleinkinderen, kregen die bijnaam.

Opa Kees Lavrijsen en oma Nel van Herk woonden in het begin van de vorige eeuw in de Rouwenbogt 62. Daar stonden toen maar drie boerderijen, vanuit het dorpscentrum gezien aan de rechtse kant van de weg. Deze boerderijen stonden niet in een rechte lijn. De zandweg maakte daar een scherpe bocht rond de boerderijen. Daarom werd het daar de Rouwenbogt genoemd. Het boerderijtje waarin ze woonden was een oud gedoentje, de deuren waren zo laag dat je moest bukken om er binnen te komen. Volgens de kadasterkaart van 1832 was het in dat jaar nog de Hoeve Ten Eijnde,

een zogenaamde godshuishoeve, ooit eigendom geweest van de witheren van de abdij van Postel. Ze hadden het overgenomen van Jaon Verspaandonk, een vrijgezelle broer van zijn schoonmoeder *Sjoke*. Jaon en schoonmoeder *Sjoke* bleven ook in het boerderijtje wonen. Tussen 1900 en 1914 zijn daar achtereenvolgens hun kinderen, ome Frie, tante An, onze *vodder Harrie*, tante Sjo, ome Nelis en tante Mieke geboren. Op 26 augustus 1932 gebeurde er een ongelukje dat grote gevolgen had. Opa had een dieselmotor om graan te malen. Deze motor moest voorgeloeid worden om te kunnen starten. Vermoedelijk zijn daarbij vonken vrijgekomen met als gevolg dat het hele gedoentje tot de grond toe afbrandde. Aan de overkant van de weg bouwden ze toen een nieuwe boerderij.



Trouwdag van mijn ouders Harrie Lavrijsen en Pieta van Kemenade op 17 juni 1937.



Links, opa aan moederskant Driek van Kemenade alias Kemelen Baord en rechts, mijn opa aan vaderskant Kees Lavrijsen alias Kees Sjol.

Opa Kees Lavrijsen is overleden toen ik 8 jaar oud was. Oma is veel eerder overleden, onze *vodder* was toen pas 11 jaar. Ik herinner me opa als een oude rustige opa die op een verjaardag van mij zo maar een knaak (2,50 gulden) gaf. Daar was ik de koning te rijk mee. Zijn begrafenis in 1952 herinner ik me als de dag van gisteren. Hij lag opgebaard in de opkamer in een kist onder glas. Op de dag van begraven moest de kist door het raam naar buiten omdat het niet anders kon. De wegen op die dag waren spiegelglad door ijsvorming. De hit van Kas Verhagen werd op scherp gezet (schroeven onder de hoeven gedraaid) en voor een plat wagentje gespannen waarop de kist werd geplaatst. De hele familie liep zo goed als dat kon over de gladde wegen achter dat wagentje aan waaraan ik me mocht vasthouden.

Oma aan moederskant heb ik ook nog enkele jaren gekend. Ze is overleden in 1950, opa *Kemelen Driek* was toen al 11 jaar overleden. Ze woonden in de Voort. We gingen er wekelijks op zondagmiddag naar toe en mochten dan altijd mee-eten. Oma had altijd grote ronde vloerbroden die bij haar in een met mutserd gestookte oven werden gebakken. Er mocht van haar heel veel, als er *knoesels* (kruisbessen), bessen of ander fruit was mochten we dat plukken. Ook haar begrafenis herinner ik me nog goed. Zo weet ik nog dat de kist op de dag van begraven opengemaakt werd voor familie die van ver kwam en haar nog eens wilde zien. Zelf ben

ik ook gaan kijken. Ik vond het eerder een spannende belevenis dan dat het verdrietig was, weet ik nog.

Ouderlijk gezin

Van mijn ouders heb ik gehoord dat ze elkaar hebben leren kennen toen onze *vodder* zat te kaarten bij zijn toekomstige schoonvader *Kemelen Driek* in de Voort. Zijn schoonouders hadden daar een heel oud boerderijtje met muren die bestonden uit fitselwerk (met leem besmeerd vlechtwerk van takken en latten). Ze trouwden in 1937 maar het had heel wat voeten in de aarde voordat het door kon gaan. Ons moeder was belangrijk in de huishouding en die kon niet gemist

De boerderij van opa Kemelen Driek in de Voort. Ik kwam daar graag toen daar oma Van Kemenade-Van Limpt nog woonde.



Ons moeder met mij op schoot, geflankeerd door mijn zusje Nellie en broer Harrie, omstreeks 1947. Broertje Frits was nog niet geboren.



worden omdat haar ouders op hoge leeftijd waren. De oplossing werd gevonden in een dubbel huwelijk. Ome Harrie van Kemenade, een broer van ons moeder, trouwde op dezelfde dag en ging met zijn vrouw bij opa en oma inwonen. Zo was er weer een vrouw op de boerderij en was het probleem opgelost.

Mijn ouders gingen wonen in een nieuw gebouwde boerderij die naast de boerderij van opa Kees Lavrijsen aan de Rouwenbogt stond. Daar ben ik op 16 mei 1944 geboren. In 1938 was er al een Keesje geboren die echter kort na zijn geboorte is overleden. Voor mij waren daar al mijn broer Harrie en mijn zusje Nellie geboren. Na mij volgde broer Frits waarna ons gezin compleet was. Onze *vodder* had een kleine boerderij met maar amper 5 hectare grond, zo'n 6 koeien, een stuk of tien varkens en een paar dozijn kippen. Niet genoeg om de kost te verdienen voor zijn jonge gezin. Op allerlei manieren probeerde hij bij te verdienen. Zo werkte hij bij de Heidemij en reed hij de roomwaggen. Op gezette tijden kocht hij een jong *ongedoopt* paard, meestal op de paardenmarkt te Hedel. Nadat het paard geschikt was voor ploeg en wagen probeerde hij het met winst te verkopen. Ook daarvoor ging

Deze krullenkop ben ik omstreeks het jaar 1947.

hij naar Hedel. Heen en terug was dat een voettocht van zo'n 120 kilometer.

Rouwenbogt

In het midden van de vorige eeuw bestond het gehucht de Rouwenbogt uit welgeteld 7 boerderijen. Aan de linkse kant vanuit het dorpscentrum gezien stond eerst de boerderij van opa waar ome Frie Lavrijsen en tante An Gijbels de boer en boerin waren. De volgende boerderij, Rouwenbogt 279a, was van mijn ouders Harrie Lavrijsen en Pieta van Kemenade en de laatste boerderij was van *Boere Kees* (van Loon) en zijn vrouw *Drika van de Grote* (Lavrijsen). Toen *Boere Kees* overleed trouwde Drika met haar schoonbroer *Boere Hein* zodat ze weer een boer op de boerderij had.

Aan de rechterkant stond eerst de boerderij van *Boere Piet* (van Loon) en Lies Gilsing gevolgd door de boerderij van *Boere Suske* (van Loon) en Marie Gilsing. Lies en Marie waren van Gelderse afkomst en zusjes van elkaar. De volgende boerderij was van *Mertekes Gust* (Lavrijsen) waar zoon *Marte* en zijn vrouw *Pieta Kraoi* (van Loon) gingen boeren. Eerder woonde er de Reuselse familie Willekens waaruit twee Reuselse burgemeesters zijn voortgekomen.

De laatste boerderij was van *Mertekes Thijs*





De omvangrijke eerste klas van frater Hubertus omstreeks 1950. Ik sta op de achterste rij, rechts van de frater.

Jaarlijks hebben we met deze klas op de eerste donderdag van juli een reünie bij D'n Ouwe Brandtoren.

(Lavrijsen) die daar met zijn dochter Marie woonde. Kortom het gehucht bestond uit de familie van Loon en twee families Lavrijsen. Burenhulp en samenwerking was daar vanzelfsprekend. Bij het dorsen, binnenhalen van hooi en maaien hielp iedereen elkaar en daar hoefde niet voor betaald te worden. Wanneer er 's nachts een koe moest kalven hoefde je maar op het raam te kloppen en te roepen: "Ons koei is ont kalven!" Iedereen waar een beroep op gedaan werd, hielp meteen. Soms moest er wel met 4 man aan het kalf getrokken worden om het eruit te krijgen. Als het geboren was kreeg iedereen een sigaar of een borrel, dat was traditie op de Rouwenbogt.

Achter de Rouwenbogt richting Hulsel lag een prachtig gebied. Een karrespoor slingerde daar door en langs een dennenbos. Rechts van dat karrespoor lagen de beekdalen van de Raamloop en de Rouwenbogtloop met kleine met scharhout omzoomde weiden en akkerlandjes, afgewisseld met dichtbegroeide moerassige stukken griend- of *wurftvelden* (stuivende wilgenbloesem). Aan de Raamloop lagen ook de putten waar in vroegere eeuwen leem gestoken werd. Deze werd daar gevormd en in de veldovens tot steen gebakken. Het was een uit-

gelezen gebied om er in het voorjaar jonge eenden te vangen of om er wissel (dunne taaie takken) te snijden om er een mutserd mee te binden. Er viel altijd wel een visje, salamander, *wotterhinneke* (waterhoentje) en op de hoge zandruggen een *haoislender* (hagedis) te vangen.

Omstreeks 1960 had buurtgenoot *Jaon van Mertekes Thijs* op de Rouwenbogt de eerste televisie. Daar keek de jeugd door het

Samen met mijn jonger broertje Frits tijdens onze lagereschooltijd bij de Reuselse fraters, omstreeks 1954.



In 1967 ben ik na 5 jaar verkering verloofd met Nellie Antonis uit Duizel.

kamerraam naar de bekende programma's zoals 'Bonanza' en 'Schipper naast Mathilde'. Bij slecht weer mochten we binnen gaan kijken. Voor ons was de Rouwenbogt een waar eldorado. We woonden daar wel achteraf maar ik had daar een mooie jeugd en goede buurtgenoten.

Oorlog

Het einde van de oorlog heb ik niet bewust meegemaakt; wel heb ik daarover van mijn ouders het een en ander meegekregen. Later heb ik gezien dat er in de omgeving van onze boerderij schuttersputjes gegraven waren en dat onze boerderij vol kogelen en granaatinslagen zat. De Rouwenbogt heeft in september 1944 enkele dagen in de frontlinie gelegen. Ons gezin moest toen halsoverkop de boerderij verlaten. Goedwillende Duitse soldaten hebben ons daar heel goed mee geholpen en hebben ons langs de mijnenvelden naar de Kattenbos begeleid waar we in de schuilkelder en boerderij van Driek-oom en tante Marie van Kemnade veilig waren. Ik was toen een baby van 4 maanden. Die Duitse soldaten hebben mij in de kinderwagen, zigzaggende over de karsporen, door de mijnenvelden gedragen.

In die septemberdagen zijn mijn ouders hun vee en ook het paard kwijtgeraakt. Bij onze boerderij was een keukenwagen en de boerderij was bezet door Duitse soldaten. De koeien, kippen en varkens zijn in die dagen geslacht of weggevoerd. Het paard dat onze *vodder* in de buurt verborgen had, hebben de soldaten gevonden en hebben we nooit

Onze drie dochters v.l.n.r. Linda, Angeline en Patricia in 1974.



meer gezien. Dat was een hard gelag voor mijn ouders. Behalve de zorgen voor hun jonge gezin moesten ze hun boerderij en bestaan weer helemaal opnieuw opbouwen. Toch zijn mijn ouders nooit kwaad op de Duitse soldaten geweest omdat ze hen, toen de nood het hoogst was, heel goed hadden geholpen.

Een paar jaar later vond ik op ons land een dikke ronde metalen schijf. Onze *vodder* vermoedde dat het een landmijn was en begroef die daarom in een van de verderop gelegen schuttersputjes. Toen later de mijn-opruimingsdienst erachter kwam dat hij ergens een landmijn had begraven, moest hij aan de medewerkers van de opruimingsdienst, onder begeleiding van politie, aangeven waar hij de mijn had begraven. Ze hebben er lange tijd met allerlei apparatuur naar gezocht maar geen mijn gevonden. Vermoedelijk ligt die daar nog steeds onder de grond.

Schooltijd

Enkele jaren na de oorlog begon mijn schooltijd. Eerst ging ik twee jaar naar de kleuterschool die toen was ondergebracht in de fratersschool aan de Schoolstraat. De kleuterschool bij de nonnen moest eerst hersteld worden van de oorlogsschade.



In het eerste jaar van de kleuterschool ben ik eens alleen op verkenningstocht gegaan toen ik op school aangekomen te horen kreeg dat die dag de school niet doorging en dat alle kleuters terug naar huis moesten. Omdat ik de weg naar huis nog niet wist liep ik eerst naar de St. Jozefschool waarop broer Harrie zat maar die zat al in de klas. Ik ben toen gaan dwalen en kwam uiteindelijk aan op de markt van Bladel. Vandaar ben ik weer terug naar Reusel gelopen. Het was al tegen 6 uur 's avonds toen onderweg een paar zonen van *Kiske Vet* (van Gestel) me aanspraken omdat ze me eerder op de dag ook al hadden zien lopen. Toen ik vertelde dat ik nog steeds de weg naar huis zocht brachten ze mij naar huis. Heel de buurt was in rep en roer. Er was overal gezocht in putten en sloten. Ook de politie was ingeschakeld omdat het ergste werd gevreesd. Het moet een grote opluchting geweest zijn toen ik thuis gebracht werd. Ik had die dag meer dan 10 uur rondgedoold.

Onze trouwdag was op 31 mei 1968. Het bruidsmisje is Truusje en de bruidsjonker is Piet, zusje en broer van mijn vrouw Nellie.

Onder begeleiding van mijn 4 jaar oudere broer Harrie maakte ik dagelijks vanaf de Rouwenbogt meestal 2 keer per dag de *lange tippel* via Molenberg, Lindestraat, Kerkstraat en *Binnenpedje* naar de school en weer terug naar huis.

In de eerste klas kwam ik bij de strenge frater Hubertus alias *de Rooibol* te zitten. Had ik iets niet helemaal goed gedaan dan trok hij me aan mijn lange krulharen haren omhoog. Vanaf toen liet ik ze kort knippen zodat dat niet meer zo makkelijk ging. Toen



Ons gezin tijdens de 40-jarige bruiloft van mijn ouders op 17 juni 1977. Achter v.l.n.r. Nellie, Kees, Harrie en Frits.



Hier ben ik aan het werk in de loods in mei 1981. Het was de tijd van het overschakelen van overwegend tuinbouw naar de kweek van fuchsia's, hang- en basketplanten, geraniums, perkplanten en kuipplanten.

ik in de hogere klassen zat maakte ik lange dagen. 's Morgens om zes uur moest ik uit bed om de koeien mee te gaan melken. Elke dag moest ik naar de mis en te communie. Terug uit school was er meestal wel weer een karwei op de boerderij of op het land te doen. Al op jonge leeftijd leerde ik ploegen. Omdat dat mij goed afging was ik vaak degene die achter de ploeg liep.

Achter de boerderij heb ik samen met onze *vodder* een paar keer een nieuwe waterput gegraven. Daarvoor moesten betonnen putringen met een diameter en hoogte van 1 meter in de grond gegraven worden. Dat gebeurde door het zand vanuit de binnenkant van de ringen uit te graven en af te voeren. Ik schepte het zand uit de ringen en onze *vodder* haalde het zand in een emmer aan een touw omhoog. De op elkaar gestapelde putringen zakten dan steeds dieper de grond in waarbij het de kunst was dat ze loodrecht naar beneden gingen. Toen de put op diepte was klom ik er met een ladder uit. Het was een precies en langdurig karwei dat heel veel zweetdruppels heeft gekost.

Op een vroege morgen zei onze *vodder*: *"Vandaag hoeft nie nar de haoi gon melken en ge hoeft ook nie nar de kerk, mérgé moet wel mee ut verruken nor d'n béér, bij Burgmanne Harrie in de Léndestraot."* Aan de Molenberg was het varken al niet meer vooruit te branden met als gevolg dat ik te laat op school kwam. De frater vroeg mij: *"Waar kom jij vandaan, manneke?"* Ik zei: *"Ons varken naar den beer gebracht, frater."* De frater zei toen begripvol: *"Dan ga maar zitten jongen."*

In de zestiger jaren hadden we nog vee. Deze twee kalfjes stonden toen in de wei tegenover onze boerderij aan de Rouwenbogt.

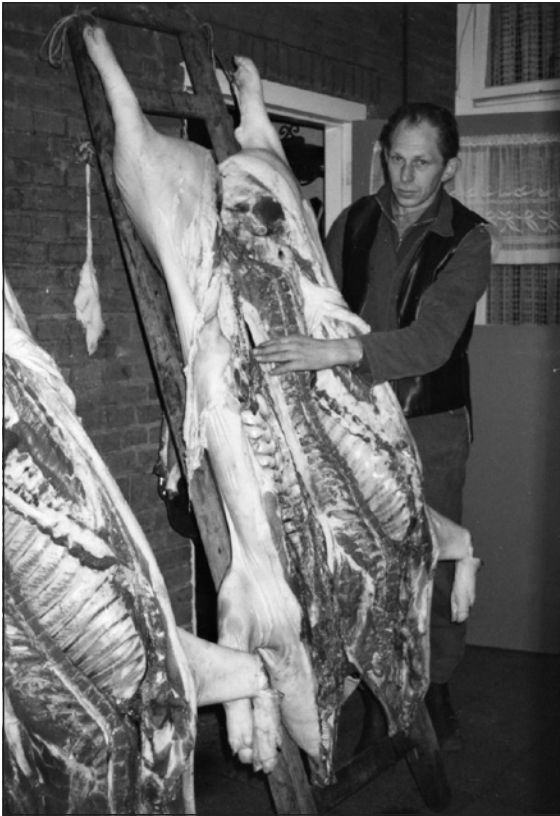
Mijn speelkameraadjes in die tijd waren mijn buurjongens Henk en Kees van *Boere Piet* (van Loon). Aan de Rouwenbogt hadden we zoals ik eerder al aangaf een prachtig speelgebied. We bouwden er onderaardse hutten, gingen *veugeltjes zuuken* en eekhoorns vangen. Ook *leenden* we hier en daar wel eens een appel of ander fruit of haalden wat kattenkwaad uit.

Na de 6^{de} klas ben ik ook nog naar de 7^{de} en 8^{ste} klas gegaan, ook wel VGLO genoemd. Toen ik 14 was adviseerde kapelaan Paanakker me boekbinder te worden bij drukkerij van der Heijden te Hapert. Daar was het onze *vodder* niet mee eens want die wilde een boer op de boerderij hebben. Daarom ging ik naar de Landbouwschool te Bladel wat mij heel goed bevallen is.

Op mijn 17^{de} bleef ik thuis op de boerderij werken. Mijn specialiteiten waren ploegen en zaaien. Daarnaast volgde ik cursussen op het gebied van boomteelt, bloemeteelt en tuinbouw. Onze *vodder* en ik veranderden het gemengd boerenbedrijf naar een tuinbouwbedrijf met onder andere aardbeien, bonen, prei en witlof.

In die tijd was ik lid van de Jonge Boerenstand. Twee keer per jaar werden er sportdagen georganiseerd die steeds in een ander dorp plaatsvonden. 's Zomers kwamen we bijeen in de kantine en oefenden we op het sportveld. 's Winters gebeurde dat in de zaal van Mil Kaethoven. Bij het piramide bouwen,





een van de oefeningen tijdens de sportdagen, stond ik altijd helemaal bovenop omdat ik de lichtste was en goed kon klimmen.

Eigen gezin

Vanaf een jaar of zestien ging ik met de jongens uit de buurt weleens losschieten. We schoten nog met de deksel op de melkbus en dat was achteraf gezien best gevaarlijk. Vaak ging ik op de bus zitten om het explosief gasmengsel te ontsteken en heb daarbij wel eens mijn sokken verbrand, maar dat hoorde er een beetje bij.

Een paar jaar later was de tijd van uitgaan aangebroken. Daarbij werd ik meestal vergezeld door Kees van *Boere Piet*, Hannes van *den Hollander* (Lavrijsen) en mijn neef Harrie *Kemel* (van Kemenade).

Toen ik een jaar of 19 was ontmoette ik in zaal den Donk het Duizelse meisje Nellie Antonis. Die eerste dans was direct het begin van een band met elkaar die tot op de dag van vandaag al 52 jaar is blijven bestaan. Lange avonden brachten we in het begin niet met elkaar door. Ze was pas 15 jaar toen ik haar leerde kennen en moest daarom altijd om 10 uur 's avonds thuis zijn. Na een verkeringstijd van 5 jaar zijn we in 1968 getrouwd. We gingen bij mijn ouders op de boerderij inwonen. Daar wonen we nu nog steeds. Tussen 1969 en 1972 zijn daar achtereen-

volgens onze dochters Angeline, Patricia en Linda geboren. We waren daar heel content mee en vonden dat daarmee ons gezin compleet was. Mijn ouders zijn tot hun overlijden bij ons blijven wonen, ons moeder nog 13 jaar en onze *vodder* nog 26 jaar.

Toen wij trouwden hadden we nog geen televisie. Zeven jaar later kochten we pas een zwart-wit TV omdat anders de kinderen altijd bij hun opa en oma zaten te kijken. Onze *vodder* heeft tot op hoge leeftijd meegewerkt. Hij was een behulpzame harde werker die wel zijn mening gaf maar uiteindelijk met volle overtuiging meewerkte aan veranderingen. Moeder was een zacht, belangstellend, familiemens. Nellie en ik zijn blij dat mijn ouders nog zo lang bij ons op hun vertrouwde plek hebben gewoond waar hun kinderen zijn geboren en ze samen veel lief en leed hebben gedeeld.

Veranderingen

Nellie en ik hadden tijdens het begin van ons huwelijk ongeveer 2 hectare tuinbouwgrond bij de boerderij ter beschikking. Dat was niet genoeg om de kost te kunnen verdienen. Nellie verdiende wat bij met het geven van naailessen en deed samen met vader veel werk voor het tuinbouwbedrijf thuis. Ik ging werken bij Zaadhandel Neutkens te Vessem. Omdat dit seizoensarbeid was moest ik toch iets anders zoeken. Via het G.A.K. kon ik gaan werken bij de kwekerij van de gemeente Eindhoven. Toch ben ik eerst nog een half jaar gaan werken op het vliegveld Welschap. Ik hielp bij het binnenkomen en vertrekken van passagiersvliegtuigen zoals het laden en lossen van bagage, passagiers vervoeren en passagiers

In het midden van de zeventiger jaren hebben we eens vier varkens tegelijk laten slachten. Ze werden onder familie en kennissen verdeeld.

In 1970 werkte ik op vliegveld Welschap in Veldhoven. Een aantal keren heb ik toen met een piloot een vlucht mogen maken.



Piramide bouwen tijdens de veteranensportdag van de Jonge Boerenstand te Eersel in september 1987. Het topje van de piramide ben ik.



die speciale hulp nodig hadden begeleiden tot in het vliegtuig. In die tijd had ik wel eens gelegenheid met speciale vluchten mee te vliegen. Zo heb ik een paar keer over de Rouwenbogt mogen meevliegen.

Na dat half jaar ben ik alsnog begonnen bij de kwekerij van de gemeente Eindhoven. Daar was een boomkwekerij van 11 hectare en er waren kassen voor de bloemenkwekerij. In die tijd werkten daar ook de Reuselnaars Kees van Eijk, Piet Kuijpers en Wim Peijs. Daar heb ik 10 jaar gewerkt.

Vanaf 1981 tot aan mijn vroegpensioen ben ik dichterbij huis gaan werken bij de plant-

soendienst van de gemeente Reusel. Daar zullen veel Reuselse mensen me nog wel van kennen.

Fuchsia's

Ook aan huis kwamen er weer veranderingen. We schakelden over van overwegend tuinbouw naar de kweek van fuchsia's, hang- en basketplanten, geraniums, perkplanten en kuipplanten. In 1971 kwam er al een bloemenkas waar vooral Nellie haar werk had.

In 1990 kwam er een grote nieuwe kas bij voor fuchsia- en kuipplanten. We hebben 2.000 soorten fuchsia's gehad en 25 jaar hadden we jaarlijks een fuchsia- en kuipplanten show die heel bekend werd bij de liefhebbers. In het voorjaar waren er zogenaamde stekkenreizen. Met bussen vol kwamen liefhebbers naar onze kwekerij kijken en konden ideeën opdoen van kleurcombinaties en van verschillende soorten planten. Met die shows zijn we gestopt maar we hebben nog steeds veel bloemen en planten die we ook te koop aanbieden. Het is nu meer een hobby geworden waar we samen nog heel veel tijd aan besteden. In de jaren 1998-2000 hebben we de boerderij afgebroken met fundering en al en er twee aaneengesloten woningen teruggebouwd. Aan een kant woont het gezin van

Onze pa heeft tot zijn 85e jaar meegewerkt. Hij kon toen nog kaarsrechte voren ploegen.





Samen met Nellie en de gezinnen van onze drie dochters in onze achtertuin aan de Rouwenbogt, in oktober 2015.

onze dochter Patricia en Mark en aan de andere kant wonen wij.

Onze dochters zijn alle drie getrouwd en ze hebben gezorgd voor 8 kleinkinderen waar we heel trots op zijn. Ze komen geregeld over de vloer en we zijn altijd blij als ze er zijn.

Samen gaan we veel wandelen en wel eens op vakantie. Allebei gaan we 2 keer per week naar de fitness om gezond te blijven en voor de ontspanning en gezelligheid gaan we op de woensdagavonden dansen bij *d'n Achterum*.

Slot

Kees Lavrijsen is iemand met groene vingers en dat geldt ook voor zijn vrouw Nellie. Als je bij hen achterom op het erf komt word je verwelkomd door een bloemenpracht die je direct in een goede stemming brengt.

Vanaf jonge leeftijd heeft Kees moeten aanpakken op de boerderij van zijn ouders. Eerst nog samen met zijn vader en later met zijn vrouw Nellie veranderde hij het van gemengd bedrijf naar een tuinbouwbedrijf en tenslotte naar een succesvolle fuchsia- en kuipplantenkwekerij. Hij heeft daarvoor een aantal cursussen gevolgd maar het was toch vooral de praktijk waarvan hij het meeste leerde.

Kees en Nellie zijn trots op hun kinderen en kleinkinderen en daar maken ze geen geheim van. Al dat werken, kweken, onderhouden en zorgen heeft Kees ongetwijfeld van zijn ouders en voorouders in de genen meegekregen. Daarom stellen we met recht vast dat Kees Lavrijsen uit het gezin van Harrie van Kees *Sjol* en zijn vrouw Pieta van *Kemelen Driek* een echte Reuselnaar genoemd mag worden.

Nellie samen met mij op de regenput achter ons huis aan de Rouwenbogt, omstreeks 1995. Op de voorgrond is de koelbak nog te zien waar vroeger de melkbussen koel bewaard werden.

